

ЛЕГЕНДИ КОСОВА: ПРО КРИНЧИСТУ КРИНИЧКУ

Є на схилі гори Голиці джерело. Тоненьким струмочком витікає зі святої землі чиста, як сльоза, водичка, збирається в невеличку з піщаним дном заглибину, а звідти струмочком через ліс жебонить униз, до людей. Звуть це джерело Кринчиста криничка. А чому – про це розповіла бабця Калина.

Дуже давно, багато літ тому, Голиця була вкрита старезним лісом. Господарював у ньому Лісовик. Його слуга Полісун наглядав за порядком серед звірів. А помічники Блуд і Страх перешкоджали людям чинити шкоду в лісі, заводячи їх у непрохідні нетрі та лякаючи різними страшними з'явами і голосами. Тому нечасто тут з'являлися люди. Віднаджували їх від лісу й Лісниця, яка жила в лісі і якої боялися люди. Лісниця була дочкою суворого й гнівливого Лісовика, який дуже любив лякати людей, бо не терпів їх за те, що рубали дерева. Як і всі лісові панни, ця Лісниця була писаною красунею. Та Лісовик її краси не завважував, бо цінував лише одну красу – лісу.

Якогось весняного дня, колихаючись за своєю звичкою на вітах берези, Лісниця побачила легіня, що йшов вузькою стежкою. Лісова дівчина, щоб привернути його увагу до себе, почала співати, і спів її був такий ніжний, як шелестіння трави, як дзюрчання струмка, як щебетання пташеняти. Вона хотіла привабити хлопця і погратися з ним, як це звичайно роблять лісниці, мавки, русалки, — тобто залоскотати до смерті. Та коли хлопець наблизився, те недобре бажання зникло. Бо був він високий, стрункий, чорнявий, з ясними, розумними очима під високим чолом, і ті очі гляділи так ласкаво, доброзичливо, приязно, що Лісниця, хоч і не мала, як і всі лісові істоти, серця, все ж відчула солодке тепло в грудях. Юнак зупинився і без страху дивився в очі лісової істоти.

— Яка ти красуня! — промовив він. — Я знаю: ти не людська дівчина, ти лісниця. Серед людських дівчат таких красунь нема!

— Якщо я тобі так подобаюсь, залишайся зі мною в лісі, будемо гратися, розважатися, веселитися!

— Ти прекрасна, ти справжній кринчистий...

— Чому, легіню, так мене називаєш, що це означає?

— У наших святих книгах криницею називають найдовершенішу квітку — білу лілею. Ти на неї схожа. Та я не можу з тобою залишатися, бо кохаю одну дівчину в селі.

— Хіба вона фаніша за мене?

— Ні, красуне. Але вона має те, чого не маєте ви, лісові істоти: серце.

— Серце? Що ж воно за дорогоцінність?

— Будь-яка дорогоцінність — ніщо в порівнянні з серцем. Бо тільки в ньому зароджуються добро, милосердя, співчуття, любов — усе те, без чого ми перестали б бути людьми. Ми, люди, порозуміваємося між собою мовою, говоримо. Але найрозумніша у нас мова — це нечутна мова сердець. Без неї немає справжньої любові. Я милуюся твоєю красою, кринице мій чистий, але не можу залишитися з тобою. Пробач мені, лісова істото, але інакше бути не може.

— Яка ж я нещасна! О, матінко Земле, відтепер не буде мені щастя в лісі, то ж візьми мене в себе! — заволала Лісниця і залилася сльозами. Земля тихо розкрилася і заховала в собі Лісницю.

Вона й досі перебуває там і ллє безупинно сльози через те, що не мала щастя зазнати любові.

Із її сліз народилося джерело, яке назвали Кринчиста криниця — бо криницею чистим назвав юнак красуню лісницю.

Кажуть, вода з цієї кринички дуже допомагає тим, хто прагне справжньої, щирої любові